

Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
M. SZPUNAR
представено на 20 юни 2018 година¹

Дело C-379/17

Società Immobiliare Al Bosco Srl

(Преюдициално запитване, отправено от Bundesgerichtshof (Федерален върховен съд, Германия))

„Преюдициално запитване — Съдебно сътрудничество по граждански дела — Признаване и изпълнение на решенията — Срок за изпълнение, предвиден в правото на държавата, сезирана с молба да наложи запор и възбрана върху определено имущество — Приложимост на този срок към акт, издаден в друга държава членка и обявен за изпълняем в сезираната държава членка“

I. Въведение

1. Съгласно Регламент (ЕО) № 44/2001² решение за налагане на обезпечителен запор или възбрана, постановено в една държава членка, по принцип може да бъде изпълнено в друга държава членка, след като бъде обявено за изпълняемо в последната. Съществуват обаче значителни разлики в условията за изпълнение на решенията за налагане на обезпечителен запор или възбрана. Поради това не е лесно да се прецени кои разпоредби от правото на държавата членка, в която се иска изпълнението, са приложими при изпълнение на чуждестранни решения. Именно в този контекст се вписва спорът по главното производство.

2. Преюдициалното запитване по настоящото дело ще позволи на Съда да се произнесе по въпроса дали с оглед на Регламент № 44/2001 разпоредба от националното право на държавата членка, в която се иска изпълнението, определяща срока, в който кредиторът трябва да пристъпи към изпълнение на решението за налагане на обезпечителен запор или възбрана, се прилага за такива постановени в други държави членки решения.

3. По-конкретно запитващата юрисдикция изпитва съмнения дали разпоредба от германското право, а именно член 929, параграф 2 от Zivilprozessordnung (Граждански процесуален кодекс, наричан по-нататък „ZPO“), е приложима в спора по главното производство, който се отнася до изпълнението на решение за налагане на обезпечителен запор и възбрана, постановено от италианските органи³.

¹ Език на оригиналния текст: френски.

² Регламент на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 12, 2001 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 19).

³ Доколкото знам, настоящото дело дава възможност на Съда за втори път да тълкува правилата в областта на признаването и изпълнението на чуждестранни решения в рамките на дело, по което биха могли да се приложат разпоредбите на ZPO относно обезпечителния запор или възбрана. Вж. решение от 10 февруари 1994 г., Mund & Fester (C-398/92, EU:C:1994:52).

4. При все това решението, което Съдът ще постанови в конкретния случай, ще има значение и извън държавите, до които се отнася настоящото дело. Всъщност става дума за проблематика, която може да бъде важна за всички държави членки, чието национално право предвижда срок за подаване на молба за изпълнение на решение за налагане на обезпечителен заповест или възбрана. Освен това тази проблематика би се поставила също и при прилагането на Регламент (ЕС) № 1215/2012⁴, който заменя Регламент № 44/2001.

II. Правна уредба

1. Правото на Съюза

1. Регламент № 44/2001

5. Глава III от Регламент № 44/2001, която включва членове 32—58, урежда основно признаването и изпълнението на решения, постановени от съдилищата на държавите членки, включително и производството за екзекватура.

6. Съгласно член 38, параграф 1 от Регламент № 44/2001:

„Съдебно решение, постановено в държава членка и подлежащо на изпълнение в тази държава членка, се изпълнява в друга държава членка, когато по искане на всяка заинтересувана страна то бъде обявено за изпълняемо там“.

2. Регламент № 1215/2012

7. Глава III от Регламент № 1215/2012 включва членове 36—57 и се отнася до признаването и изпълнението на решения, постановени от съдилищата на държавите членки. При приемането на Регламент № 1215/2012 законодателят на Съюза решава да въведе режим на автоматично признаване и изпълнение. За тази цел член 39 от Регламент № 1215/2012 предвижда, че съдебните решения, постановени в други държави членки, може да бъдат изпълнявани, без да е необходимо да се провежда производство за екзекватура.

8. Освен това член 41, параграф 1 от Регламент № 1215/2012 гласи следното:

„При спазване на разпоредбите на настоящия раздел производството за изпълнение на съдебни решения, постановени в друга държава членка, се урежда от правото на сезираната държава членка. Съдебно решение, постановено в държава членка, което е изпълняемо в сезираната държава членка, се изпълнява при същите условия, като решение, постановено в сезираната държава членка“.

2. Германското право

9. Член 929, параграф 2 от ZPO гласи:

„Разпореджането за налагане на обезпечителен заповест или възбрана не подлежи на изпълнение след изтичане на срок от един месец, считано от деня на обявяването му или на връчването му на страната, по чието искане е издадено“.

⁴ Регламент на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 351, 2012 г., стр. 1)

10. Освен това съгласно член 932, параграфи 1 и 3 от ZPO:

„(1) Разпореждането за налагане на възбрана върху недвижим имот [...] се изпълнява чрез вписването на ипотека за обезпечаване на вземането [...].

[...]

3. Подаването на молба за вписване на ипотека се разглежда като изпълнение на разпореждането за налагане на възбрана по смисъла на член 929, параграфи 2 и 3“.

III. Фактите по главното производство

11. На 19 ноември 2013 г. по искане на Società Immobiliare Bosco Srl, дружество по италианското право, Tribunale di Gorizia (Районен съд Гориция, Италия) разпорежда налагането на обезпечителен заповед и възбрана (sequestro conservativo) върху движими и недвижими вещи на г-н Gunter Hober (наричан по-нататък „ответникът“) за максимална сума от един милион евро.

12. С определение от 22 август 2014 г. компетентният съд обявява това решение за изпълняемо в Германия.

13. Повече от осем месеца по-късно, на 23 април 2015 г., молителят иска с оглед на обезпечаване на вземането да бъде вписана ипотека върху намиращ се в Германия недвижим имот на ответника.

14. Тази молба за вписване е отхвърлена от първоинстанционния съд.

15. Впоследствие въззивният съд отхвърля жалбата на молителя срещу това решение. Този съд счита, че ипотека не трябва да бъде вписвана, тъй като молителят не е спазил едномесечния срок, предвиден в член 929, параграф 2 от ZPO.

16. Според въззивния съд изпълнителната сила, която член 38 от Регламент № 44/2001 предоставя на съдебното решение, постановено в друга държава членка, съответства по същество на изпълнителната сила на съответното национално решение. Освен това същинското изпълнение на решенията, постановени в други държави членки, се урежда от *lex fori*.

17. В допълнение, според въззивния съд обезпечителният заповед и възбрана по италианското право (sequestro conservativo) са сходни с тези мерки по германското право. Следователно поради това сходство в главното производство би следвало да се спазват процесуалните разпоредби, приложими за този вид решения, а именно член 929, параграф 2 от ZPO.

18. С ревизионна жалба, допусната от въззивния съд и подадена до Bundesgerichtshof (Федерален върховен съд, Германия), молителят поддържа молбата си за вписване на ипотека като обезпечение на неговото вземане.

IV. Преюдициалният въпрос и производство пред Съда

19. При тези обстоятелства Bundesgerichtshof (Федерален върховен съд) решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Съвместимо ли е с член 38, параграф 1 от Регламент № 44/2001 предвиденият в правото на сезираната държава срок, въз основа на който след изтичането на определено време даден акт вече не може да бъде изпълнен, да се прилага по отношение на сходен от функционална гледна точка акт, който е издаден в друга държава членка и е признат и обявен за изпълняем в сезираната държава?“.

20. Преюдициалното запитване постъпва в секретариата на Съда на 26 юни 2017 г.

21. Писмено становище представя единствено Комисията. Представители на германското правителство и Европейската комисия се явяват на съдебното заседание, проведено на 11 април 2018 г.

V. Анализ

22. С преюдициалния си въпрос запитващата юрисдикция иска да установи дали прилагането на срок, предвиден в правото на държавата членка по изпълнение, по силата на което решение за налагане на обезпечителен заповор или възбрана не може да бъде изпълнено след изтичането на определен период от време, за постановено в друга държава членка решение за налагане на обезпечителен заповор или възбрана е в съответствие с член 38, параграф 1 от Регламент № 44/2001.

23. За да се отговори на преюдициалния въпрос, както е формулиран от запитващата юрисдикция, следва да се прецени по същество дали разпоредба от правото на държавата членка по изпълнение, съгласно която решението за налагане на обезпечителен заповор или възбрана не може да бъде изпълнено след изтичането на определен период от време, се отнася до изпълнителната сила на решението, която се урежда от правото на държавата членка, в която това решение е постановено (държавата членка по произход), или тази разпоредба трябва да се разглежда като отнасяща се до същинското изпълнение норма от правото на държавата членка, в която е поискано изпълнението на съдебното решение (сезираната държава членка).

24. Запитващата юрисдикция изхожда от предпоставката, че с оглед на функцията им италианските обезпечителен заповор и възбрана би трябвало да се считат за обезпечителен заповор и възбрана по германското право. В този контекст запитващата юрисдикция изпитва съмнения по въпроса дали в конкретния случай условията за изпълнение на италианското решение в Германия се уреждат от германските разпоредби в областта на изпълнението на решения за налагане на обезпечителен заповор или възбрана.

25. От една страна, запитващата юрисдикция посочва, че от гледна точка на правната техника срокът, предвиден в член 929, параграф 2 от ZPO, не е свързан — за разлика например от разпоредба относно погасяването по давност на предоставени с решение права — с материалното право. От тази гледна точка би могло да се приеме, че посоченият срок може да бъде отнесен към правото в областта на същинското изпълнение, което не се урежда от Регламент № 44/2001.

26. От друга страна, запитващата юрисдикция признава, че с изтичането на срока, предвиден в член 929, параграф 2 от ZPO, отпада изпълнителната сила на съответния съдебен акт поради изтичането на определен период от време. В крайна сметка действието на този срок не е по-различно от отмяната на акта в производството по обжалване. В този контекст запитващата

юрисдикция иска да установи дали такова ограничение във времето на решението за налагане на обезпечителен запор или възбрана, в съответствие с правото на сезираната държава членка, би могло да бъде несъвместимо с практиката на Съда, съгласно която прилагането на процесуалните разпоредби на държавата членка по изпълнение не трябва да накърнява принципите, установени в Регламент № 44/2001.

1. Становищата на страните

27. На първо място, германското правителство посочва, че Регламент № 44/2001 се отнася единствено до производството за екзекватура. За сметка на това същинското изпълнение на решенията не се урежда от този регламент. Поради това решенията, попадащи в приложното поле на Регламент № 44/2001, се изпълнявали съгласно предвидените в националното право на сезираната държава членка процесуални разпоредби, каквато е член 929, параграф 2 от ZPO.

28. На второ място, германското правителство се позовава на решения *Apostolides*⁵ и *Prism Investments*⁶ и припомня, че Съдът вече е посочил, че няма никакво основание при изпълнение на дадено решение да му се придават последици, които решение от същия вид, постановено в сезираната държава членка, не би произвело. Посоченото правителство счита, че с оглед на тази съдебна практика срокът, предвиден в член 929, параграф 2 от ZPO, следва да бъде приложен за решението за налагане на обезпечителен запор и възбрана, постановено в Италия, поради обстоятелството, че подобно решение, прието в Германия, не би могло да бъде изпълнено след изтичането на едномесечния срок.

29. На трето и последно място, като се позовава на разпоредбите на Регламент № 1215/2012, германското правителство счита, че текстът на член 41, параграф 1, второ изречение от посочения регламент е в подкрепа на изложената по-горе позиция.

30. За сметка на това Комисията поддържа, че аргументация, която се основава предимно на решение *Prism Investments*⁷, не държи достатъчно сметка за трансграничния характер на спора по главното производство.

31. Комисията припомня, че Съдът е подчертал в своята практика, че разграничението между производството за екзекватура и същинското изпълнение не би могло да накърни основополагащите принципи на Регламент № 1215/2012, и по-специално този на свободното движение на съдебни решения. Поради това, макар предвиденото в Регламент № 44/2001 производство за екзекватура да имало за последица интегрирането на чуждестранно решение в правния ред на сезираната държава членка, „сляпото“ прилагане на правото на тази държава членка нямало да позволи да се вземе предвид произходът на изпълнявания акт. В конкретния случай можело да се окаже, че поради прилагането на член 929, параграф 2 от ZPO при изпълнението на решението за налагане на обезпечителен запор и възбрана по италианското право изпълнението на посоченото решение нямало да бъде възможно в сезираната държава членка, макар то да е изпълняемо в държавата членка по произход.

32. Като се имат предвид съмненията на запитващата юрисдикция и доводите на страните, най-напред ще анализирам въпроса дали норма, която установява срок за подаване на молба за изпълнение на обезпечителна мярка, каквато е нормата в член 929, параграф 2 от ZPO, следва да се квалифицира като процесуална норма от *lex fori* на сезираната държава членка. След това ще изследвам отново изводите, направени във връзка с посочената квалификация на нормата, с

5 Решение от 28 април 2009 г., *Apostolides* (C-420/07, EU:C:2009:271).

6 Решение от 13 октомври 2011 г., *Prism Investments* (C-139/10, EU:C:2011:653).

7 Решение от 13 октомври 2011 г., *Prism Investments* (C-139/10, EU:C:2011:653).

оглед на практиката на Съда относно последиците, които пораждат чуждестранните решения в системата на Регламент № 44/2001, що се отнася до екзекватурата. Накрая, ще сравня предходното изложение с разрешенията, възприети от законодателя на Съюза в Регламент № 1215/2012.

2. По квалификацията

1. Предварителни бележки

33. Следва да се припомни, че в контекста на Брюкселската конвенция⁸ Съдът приема, че тя урежда само производството за екзекватура на чуждестранни изпълнителни титули и не се отнася до същинското изпълнение, за което продължава да се прилага националното право на сезирания съд⁹. Впоследствие Съдът потвърждава, че тази съдебна практика е относима към Регламент № 44/2001, доколкото той също предвижда производството за екзекватура¹⁰.

34. В контекста на тази съдебна практика германското правителство, подобно на запитващата юрисдикция, посочва, че съгласно германското право член 929, параграф 2 от ZPO се квалифицира като процесуалноправна норма. Следователно, поне според запитващата юрисдикция, предвиденият в тази разпоредба срок би могъл да бъде отнесен към правото в областта на същинското изпълнение, което не се урежда от Регламент № 44/2001.

35. В това отношение бих искал да отбележа, че по-голямата част от понятията, използвани от законодателя на Съюза в актовете относно съдебното сътрудничество по граждански дела, включително в Регламент № 44/2001, имат самостоятелен характер¹¹. Следователно квалификацията на норми като член 929, параграф 2 от ZPO в националния контекст не би могло да бъде определяща за разрешаването на правния проблем, поставен с преюдициалния въпрос.

36. Освен това за целите на прилагането на Регламент № 44/2001 дадената на член 929, параграф 2 от ZPO самостоятелна квалификация като „процесуалноправна норма“ също не е от решаващо значение за отговора на преюдициалния въпрос. В конкретния случай не се оспорва, че италианското право също предвижда срок за подаването на молба за изпълнение на решение за налагане на обезпечителен запор или възбрана. Няма никакви основания да се смята, че разпоредба, която предвижда такъв срок, не може да бъде квалифицирана като „процесуалноправна норма“ по същия начин както член 929, параграф 2 от ZPO. Всъщност от решаващо значение е да се установи дали съгласно самостоятелната квалификация посочената разпоредба от ZPO би трябвало да бъде приложена при изпълнението в Германия на постановени в други държави членки решения за налагане на обезпечителен запор или възбрана¹².

8 Конвенция от 27 септември 1968 година относно компетентността и изпълнението на съдебните решения по граждански и търговски дела (ОВ L 299, 1972 г., стр. 32; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 10, стр. 3).

9 Вж. решения от 2 юли 1985 г., *Deutsche Genossenschaftsbank* (148/84, EU:C:1985:280, т. 19), от 3 октомври 1985 г., *Capelloni и Aquilini* (119/84, EU:C:1985:388, т. 16), от 4 февруари 1988 г., *Hoffmann* (145/86, EU:C:1988:61, т. 27), и от 29 април 1999 г., *Coursier* (C-267/97, EU:C:1999:213, т. 28).

10 Вж. решения от 28 април 2009 г., *Apostolides* (C-420/07, EU:C:2009:271, т. 69), и от 13 октомври 2011 г., *Prism Investments* (C-139/10, EU:C:2011:653, т. 40).

11 Вж. моето заключение по дело *Mahnkopf* (C-558/16, EU:C:2017:965, т. 32). Вж. също заключението, представено от мен по дело *Höszig* (C-222/15, EU:C:2016:224, т. 31 и 47).

12 В това отношение бих искал да посоча, че доктрината не е единодушна по отношение на прилагането на националните разпоредби, които предвиждат срок за подаване на молба за изпълнение на обезпечителна мярка при изпълнението на чуждестранни решения. Някои автори приемат, че в този случай подобни разпоредби не могат да намерят приложение. Вж. по-специално *Kropholler, J., von Hein, J.* *Europäisches Zivilprozessrecht: Kommentar zu EuGVO, Lugano-Übereinkommen*. 9. ed., Verlag Recht und Wirtschaft, C.H. Beck, Frankfurt am Main, 2011, 615–616, p. 10. В подкрепа на обратното вж. *Schack, H.* *Internationales Zivilverfahrensrecht mit internationalem Insolvenz- und Schiedsverfahrensrecht*. C.H. Beck, München, 2014, p. 1066.

37. Запитващата юрисдикция счита, че няма основание да се изследва въпросът дали италианското право също предвижда срок за подаване на молба за изпълнение на решение за налагане на обезпечителен запор или възбрана.

38. Посочената юрисдикция поддържа по-специално че в рамките на главното производство германският орган, отговорен за регистъра по вписванията, не би могъл да прецени дали правото на държавата членка, в която е било постановено решението, предвижда срок за изпълнение, нито какви са условията за това изпълнение, нито пък би могъл да приложи разпоредба от чуждо право. Що се отнася до процедурата пред този орган, от значение е единствено да се прецени дали член 929, параграф 2 от ZPO трябва да бъде приложен или не. Накрая, ако поради изтичане на предвидения в италианското право срок съответният акт вече не подлежи на принудително изпълнение, длъжникът би трябвало все пак да се позове на това обстоятелство, като оспори декларацията за изпълняемост.

39. Следователно запитващата юрисдикция счита, че извън изпълнителното производство предвиденият в италианското право срок е приложим и към решението, чието изпълнение е било поискано в главното производство. От това следва, че на германска територия за постановеното в чужбина решение за налагане на обезпечителен запор или възбрана се прилагат двата режима, установени, от една страна, в държавата членка по произход, и от друга — в сезираната държава членка.

40. В този контекст се питам дали спазването на това двойно изискване от кредитора не илюстрира слабостта на тълкуването, че член 929, параграф 2 от ZPO би следвало да се прилага като норма от *lex fori* в областта на същинското изпълнение на чуждестранни решения за налагане на обезпечителен запор или възбрана. В подобен случай, от една страна, разпоредбата на германското право, която предвижда срок за подаване на молба за изпълнение, би била приложена като разпоредба, уреждаща същинското изпълнение. От друга страна, разпоредба от правото на държавата членка по произход, установяваща подобен срок, би била приложена като норма, определяща изпълняемостта на чуждестранно решение¹³.

41. С оглед на тази констатация изпитвам съмнение, на първо място, относно връзката между, от една страна, изпълняемостта на решението за налагане на обезпечителен запор или възбрана, преценявано с оглед на разпоредба от правото на държавата членка по произход, предвиждаща срок за подаване на молба за изпълнение на това решение, и от друга страна, ограничението на ефективното изпълнение чрез подобен срок, предвиден в разпоредба на сезираната държава членка.

42. На второ място, си поставям въпроса дали от систематична гледна точка разпоредба като член 929, параграф 2 от ZPO следва да бъде прилагана изолирано, независимо от трансграничния контекст и от произхода на решението, чието изпълнение се иска в Германия.

43. На трето и последно място, се питам дали целта на тази разпоредба от германското право би могла да бъде съвместена с нейното прилагане, което не отчита трансграничния контекст и произхода на решението за налагане на обезпечителен запор или възбрана.

¹³ Вж. в този смисъл, що се отнася до изпълнителната сила на решение, чието изпълнение е поискано при действието на режима на Регламент № 44/2001, решение от 13 октомври 2011 г., *Prism Investments* (C-139/10, EU:C:2011:653, т. 37 и 39).

2. Връзката между изпълняемостта и ограничението на ефективното изпълнение

44. Съгласно изразеното от Комисията становище, макар в германското право решението за налагане на обезпечителен запор или възбрана да губи правното си действие поради изтичането на определен срок, случаят не е такъв в италианското право, което предвижда, че единствено изричната отмяна на посоченото решение води до такива последици. Освен това, докато по силата на германското право за неспазването на този срок се следи служебно, съгласно италианското право самият ответник би трябвало да се позове на изтичането на този срок. Следователно изпълнението на приетото по италианското право решение за налагане на обезпечителен запор и възбрана по принцип остава възможно дори след изтичането на срока.

45. Поради това е възможно изпълнителната сила на решението за налагане на обезпечителен запор или възбрана, която съгласно член 38 от Регламент № 44/2001 е условие за изпълнението на това решение в сезираната държава членка¹⁴, да бъде застрашена, доколкото кредиторът не би могъл да получи изпълнение на това решение в Германия, независимо от изпълняемостта му съгласно правото на държавата членка по произход.

46. Посоченото съображение може да е показателно за това, че член 929, параграф 2 от ZPO не се отнася до изпълнението на обезпечителна мярка, а по-скоро до нейната изпълнителна сила, при това поне в същата степен както подобна разпоредба от италианското право.

3. Съотношението между условията за постановяване на обезпечителен запор или възбрана и срока за подаване на молба за изпълнение на мярка за налагане на запор или възбрана

47. Решението за налагане на обезпечителен запор или възбрана представлява изключение от общото правило, че на принудително изпълнение подлежат само решенията, които са приети в производството по същество и са станали окончателни. Следователно, независимо от факта, че като изключение решението за налагане на обезпечителен запор или възбрана не води до удовлетворяване на вземането на кредитора¹⁵, то може да бъде постановено само ако са спазени определени условия.

14 Що се отнася до изпълняемостта на чуждестранно решение, вж. решения от 29 април 1999 г., Coursier (C-267/97, EU:C:1999:213, т. 23), и от 28 април 2009 г., Apostolides (C-420/07, EU:C:2009:271, т. 65 и 66). Бих искал да посоча, че в доктрината се поддържа дори че прилагането при изпълнението на чуждестранно решение на испанска разпоредба, предвиждаща срок, подобен на установения в член 929, параграф 2 от ZPO, не е съвместимо с член 38 от Регламент № 44/2001, доколкото дадено решение не би могло да бъде изпълнено в сезираната държава членка, независимо от изпълняемостта му съгласно правото на държавата членка по произход. Вж. Steinmetz, A. Anwendbarkeit der Ausschlussfrist in der spanischen ZPO auch auf ausländische Vollstreckungstitel? — Recht der internationalen Wirtschaft, No. 5, 2009, p. 304.

15 Всъщност смятам, че решение за налагане на обезпечителен запор или възбрана като това, чието изпълнение е поискано в главното производство, представлява „охранителна мярка“ по смисъла на член 31 от Регламент № 44/2001. Следователно става дума за мярка, предназначена да поддържа фактическо или правно положение, за да се запазят правата, чието признаване иначе е поискано от произнасящия се по съществото на спора съд. Вж. решение от 26 март 1992 г., Reichert и Kockler (C-261/90, EU:C:1992:149, т. 34).

48. Безспорно в по-голямата част от правните системи такова основно условие е невъзможността за последващо изпълнение на решението по същество. Въпреки това съгласно сравнителноправни анализи, докато главната цел на налагането на обезпечителен заповор или възбрана предопределя това общо условие, националните правни уредби се различават по отношение на останалите условия за приемане на решение за налагане на обезпечителен заповор или възбрана¹⁶.

49. Всъщност условията за постановяване на обезпечителен заповор или възбрана се определят в зависимост от решенията, вземани от държавите членки по време на законодателния процес в търсене на равновесие между интересите на кредиторите и на длъжниците. Установяването на срок за подаването от кредитора на молба за изпълнение на обезпечителна мярка също е последица от търсенето на такова равновесие.

50. От акта за преюдициално запитване следва, че крайната цел на член 929, параграф 2 от ZPO е защитата на длъжника. По-конкретно, според запитващата юрисдикция тази разпоредба цели да попречи решенията, постановени в бързи обезпечителни производства, да останат изпълняеми, а оттам и да подлежат на принудително изпълнение, относително дълго време и въпреки евентуалната промяна на правоотношенията. В същата линия на разсъждения германското правителство посочва в съдебното заседание, че срокът, предвиден в член 929, параграф 2 от ZPO, има за цел да попречи на изпълнението на решението за налагане на обезпечителен заповор или възбрана след изтичането на едномесечния срок дори ако обстоятелствата са се променили значително.

51. Освен това, дори онази част от доктрината, която поддържа, че съществени различия се наблюдават най-вече по отношение на действието на обезпечителните мерки, докато условията за постановяването им са много по-сходни¹⁷, счита, че тези условия подчертават обстоятелството, че обезпечителните мерки са неразривно свързани с производствата, в които се постановяват¹⁸. Поради това би могло да се застъпи тезата, че в трансграничен контекст между решението за налагане на обезпечителен заповор или възбрана и уредбата на държавата членка по произход съществува такава връзка.

52. Впрочем от тази гледна точка установяването от законодателя на срок като предвидения в член 929, параграф 2 от ZPO би било в известна степен сравнимо с хипотезата, в която съдът определя в решението си срока, в който кредиторът трябва да предприеме определени действия. Ако решение съдържа подобно уточнение, последното несъмнено би представлявало присъщ елемент на решението.

16 Вж. в този смисъл *Goldstein S. Recent Developments and Problems in the Granting of Preliminary Relief: a Comparative Analysis.* — *Revue hellénique de droit international*, 1987—1988, XL et XLI, p. 13. Струва ми се, че условията, при които може да бъде постановено решение за налагане на обезпечителен заповор или възбрана, се различават най-вече с оглед на характера и тежестта на заплахата, породена от неналагането на мярката. Вж. например в германското право член 917 от ZPO, който предвижда, че решение за налагане на обезпечителен заповор или възбрана може да бъде постановено, когато изпълнението на крайното решение е невъзможно или значително по-трудно, като последното условие се описва в доктрината като „много по-специфично“ условие. Вж. *Cuniberti, G. Les mesures conservatoires portant sur des biens situés à l'étranger.* LGDJ, Paris 2000, p. 267. Подобно условие е предвидено например в полското право в член 730¹, параграф 2 от *Kodeks postępowania cywilnego* (Граждански процесуален кодекс) от 17 ноември 1964 г. (Dz. U. от 2014, бр. 101). Що се отнася до италианското право, член 671 от *codice di procedura civile* (Граждански процесуален кодекс) предвижда, че налагането на обезпечителен заповор или възбрана може да бъде постановено, когато съществува риск за събирането на вземането (*periculum in mora*). В този смисъл член 671 от посочения кодекс не урежда изрично случаите, при които неналагането на обезпечителна мярка би могло да породи трудности при изпълнението на крайното решение. Относно налагането на обезпечителен заповор или възбрана в италианското право вж. и *de Cristofaro, M. National Report — Italy.* — In: *Harsági, V., Kengyel, M. (ed.). Grenzüberschreitende Vollstreckung in der Europäischen Union.* Sellier, München 2011, p. 119. Въпреки това съзнавам, че следва да се отчита фактът, че условията за постановяване на обезпечителен заповор или възбрана, които са изведени в правните текстове, подлежат на развитие в съдебната практика, което би могло да увеличи или да намали различията между правните системи на държавите членки.

17 *Cuniberti, G. Les mesures conservatoires portant sur des biens situés à l'étranger.* LGDJ, Paris 2000, p. 267.

18 *Cuniberti, G., op. cit. p. 255.* Що се отнася общо до обезпечителните мерки, без споменаване на въпроса за различията при условията за постановяване, вж. в този смисъл *Hess, B. The Brussels I Regulation: Recent Case Law of the Court of Justice and the Commission's Proposed Recast.* — *Common Market Law Review*, 2012, p. 1098.

53. Следователно считам, че срок като предвидения в член 929, параграф 2 от ZPO не може да бъде разглеждан отделно от условията за постановяване на решение за налагане на обезпечителен заповор или възбрана и в по-общ план — от правото на държавата членка по произход. Поради това при изпълнение на чуждестранни решения в Германия такъв срок не би могло да бъде приложен като правило на *lex fori* относно същинското изпълнение¹⁹.

4. Целта на разпоредба, която предвижда срок за подаване на молба за изпълнение на обезпечителен заповор или възбрана

54. Следва да се припомни, че съгласно акта за преюдициално запитване основната цел на член 929, параграф 2 от ZPO е да се гарантира, че обезпечителната мярка няма да бъде изпълнена след изтичането на относително дълъг период и въпреки евентуалната промяна в правоотношенията. От друга страна, по отношение на чуждестранните решения от акта за преюдициално запитване, както и от обясненията на германското правителство следва, че този срок започва да тече от датата на връчването на декларацията за изпълняемост на кредитора.

55. Въпреки това кредиторът не е длъжен да подаде молба за изпълнение на решението за налагане на обезпечителен заповор или възбрана незабавно след постановяването на това решение в държавата членка по произход. Следователно той би могъл да отложи подаването на такава молба, независимо от евентуалната промяна на обстоятелствата, настъпила след постановяването на решението за налагане на обезпечителен заповор или възбрана.

56. Следователно разрешението, съгласно което член 929, параграф 2 от ZPO се прилага като норма от *lex fori* на сезираната държава членка и срокът, предвиден в тази разпоредба, започва да тече от датата на връчването на декларацията за изпълняемост, би позволило на кредитора системно да не взема предвид евентуалната промяна на обстоятелствата и да пристъпва към изпълнение на обезпечителната мярка.

57. Поради това смятам, че прилагането на член 929, параграф 2 от ZPO при изпълнението на чуждестранни решения не може да бъде съвместено с целта на тази разпоредба, както е пояснена от запитващата юрисдикция и от германското правителство.

58. От този анализ следва, на първо място, че национална разпоредба като член 929, параграф 2 от ZPO се отнася по-скоро до изпълнителната сила на решението за налагане на обезпечителен заповор или възбрана, отколкото до неговото същинско изпълнение. На второ място, подобен срок не би могъл да се прилага изолирано и независимо от произхода на решението, чието изпълнение се иска. На трето място, ако се възприеме гледната точка на запитващата юрисдикция и на германското правителство относно целта на член 929, параграф 2 от ZPO, тази разпоредба не би могла да изпълнява ролята си, ако се прилага за чуждестранни решения, чието изпълнение е поискано в Германия.

59. С оглед на изложените по-горе съображения смятам, че национална разпоредба, която предвижда срок за подаване от кредитора на молба за изпълнение, каквато е член 929, параграф 2 от ZPO, не би трябвало да бъде квалифицирана като процесуална норма, която би била приложима при изпълнение в Германия на решение за налагане на обезпечителен заповор или възбрана, постановено в друга държава членка.

¹⁹ Вж. в този смисъл *Wittmann*, J. BGH, 11.5.2017 — V ZB 175/15: Anwendbarkeit der Vollziehungsfrist aus § 929 Abs. 2 ZPO bei Vollstreckung ausländischer Titel nach Maßgabe der EuGVVO. — Zeitschrift für Internationales Wirtschaftsrecht, 2018, No. 1, p. 42, който обаче поставя акцента върху обстоятелството, че ограничението във времето, наложено от член 929, параграф 2 от ZPO, се основава не на самото изпълнително производство, а на бързото производство, което води до изпълнението.

3. По равностойността на последиците на националните и чуждестранните решения

60. Съгласно установената съдебна практика, от една страна, няма никакво основание при изпълнение в една държава членка на решение, постановено в друга държава членка, с последното да се свързват права, каквито то няма в държавата членка по произход²⁰. По принцип това се нарича доктрината за „разширяване на действието“²¹. Видно от решение *Health Service Executive*²², което е постановено във връзка с Регламент (ЕО) № 2201/2003²³, но според мен е относимо към Регламент № 44/2001, това ограничение следва да се разбира по-специално в смисъл, че чуждестранното решение може да служи единствено за основание на изпълнението в сезираната държава членка при ограниченията, които произтичат от самото решение.

61. От друга страна, няма никакво основание на такова решение да се придава действие, което решение от същия вид, постановено пряко в сезираната държава членка, не би произвело²⁴. Това ограничение по отношение на действието на решенията, изпълнявани в сезираната държава членка, се нарича „доктрина за равностойност на действието“²⁵.

62. Като се основава на тази съдебна практика, германското правителство счита, че за да се гарантира равното третиране на чуждестранните и националните решения, член 929, параграф 2 от ЗРО би трябвало да се прилага при изпълнението в Германия на решения за налагане на обезпечителен запор или възбрана по италианското право.

63. Не споделям тази гледна точка. Подобно на Комисията, считам, че становището на германското правителство не държи сметка за някои аспекти от трансграничния характер на главното производство и за последиците от прилагането на член 929, параграф 2 от ЗРО по такова дело. Освен това смятам, че това становище се основава на непълен анализ на практиката на Съда.

20 Вж. в този смисъл при действието на Брюкселската конвенция решение от 4 февруари 1988 г., *Hoffmann* (145/86, EU:C:1988:61, т. 11). Що се отнася до Регламент № 44/2001, вж. решения от 28 април 2009 г., *Apostolides* (C-420/07, EU:C:2009:271, т. 66), от 13 октомври 2011 г., *Prism Investments* (C-139/10, EU:C:2011:653, т. 40), и от 15 ноември 2012 г., *Gothaer Allgemeine Versicherung* и др. (C-456/11, EU:C:2012:719, т. 34).

21 Вж. в този смисъл *De Miguel Asensio*, P.A. Recognition and Enforcement of Judgments in Intellectual Property Litigation: the Clip Principles. — In: *Basedow, J., Kono, T., Metzger, A.* (ed.). *Intellectual Property in the Global Arena — Jurisdiction, Applicable Law, and the Recognition of Judgments in Europe, Japan and the US*. Mohr Siebeck, Tübingen 2010, p. 251; *Requejo Isidro*, M. The Enforcement of Monetary Final Judgments Under the Brussels Ibis Regulation (A Critical Assessment). — In: V. Lazić, Stuij S. (sous la dir. de), *Brussels Ibis Regulation: Changes and Challenges of the Renewed Procedural Scheme*. Springer, The Hague 2017, p. 88.

22 Решение от 26 април 2012 г., *Health Service Executive* (C-92/12 PPU, EU:C:2012:255, т. 141 и 143).

23 Регламент на Съвета от 27 ноември 2003 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по брачни дела и делата, свързани с родителската отговорност, с който се отменя Регламент (ЕО) № 1347/2000 (ОВ L 338, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 183).

24 Вж. решения от 28 април 2009 г., *Apostolides* (C-420/07, EU:C:2009:271, т. 66), и от 13 октомври 2011 г., *Prism Investments* (C-139/10, EU:C:2011:653, т. 40). Следва да се посочи, че това ограничение на действието на чуждестранно решение е въведено от Съда в неговата практика значително по-късно спрямо първото ограничение, свързано с доктрината за разширяване на действието, което е утвърдено с решение от 4 февруари 1988 г., *Hoffmann* (145/86, EU:C:1988:61, т. 11). Обръщам внимание, че в заключението си по делото, по което е постановено това решение, генералният адвокат Darmon също разглежда второто ограничение. Той счита, че то се обяснява с необходимостта от уеднаквяване на различните тълкувания и със стремежа да се предотврати прекомерното прибягване до клаузата за обществен ред. Вж. заключението на генералния адвокат Darmon по дело *Hoffmann* (145/86, непубликувано, EU:C:1987:358, т. 20). Въпреки това тези съображения не са отразени в решението на Съда.

25 Вж. публикациите, цитирани в бележка под линия 21.

1. По евентуалната несъгласуваност между процесуалните норми на държавата членка по произход и на сезираната държава членка

1) Очертаване на проблема

64. От акта за преюдициално запитване, както и от становището на германското правителство, представено в съдебното заседание, следва, че във вътрешни положения, в които германските органи постановяват решение за налагане на обезпечителен заповор или възбрана и след това изпълняват това решение, за кредитора, който не е спазил срока по член 929, параграф 2 от ZPO, може отново и незабавно да бъде издадено ново решение за налагане на обезпечителен заповор или възбрана.

65. Ако се предположи обаче, че в трансграничен контекст член 929, параграф 2 от ZPO се прилага като норма от *lex fori* на сезираната държава членка, няма ясен отговор на въпроса как трябва да подходи кредиторът, когато не е спазил предвидения в тази разпоредба срок.

66. Изглежда ми показателно, че нито запитващата юрисдикция, нито германското правителство са развили тезата, че кредиторът би могъл да подаде отново молба за получаване на декларация за изпълняемост в Германия, за да започне отново да тече срокът по член 929, параграф 2 от ZPO. Питам се дали подобно разрешение би било съвместимо с духа на член 929, параграф 2 от ZPO. Във всеки случай подновяването на молбата би позволило безкрайно да се продължава действието на ипотеката, вписана като обезпечение за вземането въз основа на същото решение. Струва ми се, че подобна възможност би противоречала на логиката на тази разпоредба.

67. Обръщам внимание, че в отговор на въпрос, поставен по време на съдебното заседание, германското правителство потвърждава, че кредиторът би могъл да поиска отново налагането на обезпечителен заповор или възбрана в държавата членка по произход, след като предвидените в тази държава членка срокове също са изтекли. За сметка на това Комисията посочва, че в конкретния случай кредиторът не може да иска издаването на повторно решение в Италия, тъй като първоначалното решение за налагане на обезпечителен заповор или възбрана, постановено от органите на тази държава членка, все още е изпълняемо по съображенията, изложени в точка 44 от настоящото заключение.

68. От посочените становища следва, че кредиторът, който не е спазил срока по член 929, параграф 2 от ZPO, вероятно би трябвало да се обърне към съдилищата на държавата членка по произход, в конкретния случай — италианските съдилища, за да бъде постановено повторно решение за налагане на обезпечителен заповор или възбрана.

2) Връзката между процесуалните норми на държавата членка по произход и на сезираната държава членка

69. Въпреки тези съображения ми се струва, че анализът на отправения до Съда преюдициален въпрос не би следвало да се ограничава до контекста на настоящото дело. В конкретния случай решението, чието изпълнение е поискано в Германия, е постановено съгласно италианското право, което предвижда срок, доста сходен на установения в член 929, параграф 2 от ZPO. Въпреки това предполагам, че същите съмнения относно прилагането на последната разпоредба при изпълнение на обезпечителна мярка, обявена за изпълняема в Германия, биха възникнали по отношение на всяко решение за налагане на обезпечителен заповор или възбрана, постановено в друга държава членка.

70. Така, без да искам да се произнасям по актуалното положение на молителя с оглед на италианското право, струва ми се, че в положение като това по главното производство кредиторът по принцип би бил длъжен да докаже отново, в подкрепа на втората си молба до органите на държавата членка по произход, поне вероятното наличие на обстоятелствата, при които може да бъде постановено решение за налагане на обезпечителен заповор или възбрана. Поради това би ставало дума не за повторно постановяване на същото решение, а за приемането на ново решение, предшествано от нова преценка на всички условия, които би трябвало да са налице, за да се разпореди обезпечителен заповор или възбрана.

71. Освен това не би могло отнапред да се изключи възможността по различни причини правото на държавата членка по произход да не предвижда възможност за ефективно подаване на нова молба за постановяване на решение. Така например нова молба би могла да бъде недопустима за органите на държавата членка по произход, доколкото предходното решение не е било отменено или не е загубило правното си действие по други причини²⁶.

72. Следователно в някои случаи би могло да се окаже, че при изпълнението на решение, постановено в друга държава членка, прилагането на определените в сезираната държава членка условия, а именно в конкретния случай на срока по член 929, параграф 2 от ЗРО, води до безизходно положение. По-конкретно кредиторът, който не е спазил предвидения в тази разпоредба срок, вече не би могъл да пристъпи към изпълнение на това решение в Германия и същевременно не би могъл да иска постановяването на ново решение от органите на държавата членка по произход.

2. По запазването на полезното действие на Регламент № 44/2001

1) Преглед на съдебната практика относно запазването на полезното действие на Регламент № 44/2001

73. Бих искал да припомня, че по отношение на разпоредбите на Брюкселската конвенция Съдът посочва, че прилагането на процесуалните норми на сезираната държава членка не трябва да засяга полезното действие на системата, предвидена от тази конвенция²⁷. В решенията, които се вписват в тази линия на съдебната практика, Съдът посочва също, що се отнася по-специално до националните норми, които уреждат същинското изпълнение, че прилагането на процесуалните норми на сезираната държава членка при изпълнението не би следвало да засяга полезното действие на предвидената в Брюкселската конвенция система в областта на екзекватурата, накрънявайки принципите, установени изрично или имплицитно в тази област от самия Регламент № 44/2001²⁸. Впоследствие Съдът потвърждава, че тази съдебна практика е относима към Регламент № 44/2001²⁹.

74. Освен това обръщам внимание, че тази логика е залегнала и в практиката относно разпорежданията, забраняващи на дадена страна да предявява или да поддържа иск пред държавен съд. Всъщност Съдът счита, че подобни разпореждания биха могли да ограничат прилагането на правилата за компетентност и да лишат от полезното им действие специфичните

26 Впрочем би могло да се окаже, че приемането на второ решение за налагане на обезпечителен заповор или възбрана в държавата членка по произход води до отмяната на предходното решение. Така в положение, в което по искане на кредитора преди това е наложен заповор върху активите на длъжника, намиращи се в държавата членка по произход, приемането на второто решение би могло да неутрализира последиците на така наложения заповор.

27 Що се отнася до процесуалните разпоредби относно обхвата на контрола, упражняван от касационния съд, вж. решение от 15 ноември 1983 г., Duijnste (288/82, EU:C:1983:326, т. 13 и 14). По отношение на процесуалните норми, свързани с допустимостта на молбите, вж. решение от 15 май 1990 г., Hagen (C-365/88, EU:C:1990:203, т. 21 и 22).

28 Вж. решения от 3 октомври 1985 г., Capelloni и Aquilini (119/84, EU:C:1985:388, т. 21), и от 4 февруари 1988 г., Hoffmann (145/86, EU:C:1988:61, т. 29).

29 Решение от 28 април 2009 г., Apostolides (C-420/07, EU:C:2009:271, т. 69).

механизми, предвидени в случай на висящ процес и свързани дела³⁰. Впоследствие Съдът постановява, че като възпрепятстват съда на друга държава членка да упражнява правомощията, предоставени му с Регламент № 44/2001, подобни разпореждания, постановени в рамките на арбитражно производство, преграждат достъпа на ищеца до държавния съд, който той е сезирал съгласно предвидените в посочения регламент правила за компетентност, и поради това лишават ищеца от форма на съдебна защита, на която той има право³¹.

2) Конкретно прилагане на съдебната практика относно запазването на полезното действие на Регламент № 44/2001

75. Що се отнася до обезпечителните мерки, смятам, че обстоятелството, че прилагането на норма като член 929, параграф 2 от ZPO за чуждестранни решения за налагане на обезпечителен заповест или възбрана би довело, както бе посочено в точки 71 и 72 от настоящото заключение, до безизходно положение, би могло да засегне полезното действие на системата на Регламент № 44/2001.

76. Несъмнено смятам, подобно на Комисията, че в положение като това по главното производство не би могло да бъде изключено кредиторът да може по силата на член 31³² от Регламент № 44/2001 да поиска от органите на сезираната държава членка да наложат обезпечителна мярка. Въпреки това този кредитор би се оказал в неблагоприятно положение, доколкото би бил длъжен да се обърне към съдилищата на друга държава членка с всички произтичащи от това последици³³. Според мен това потвърждава възможността да се стигне до безизходно положение вследствие на прилагането на член 929, параграф 2 от ZPO при изпълнението на чуждестранно решение.

77. В този случай, от една страна, би могло да се окаже, че съдилищата на държава членка, които са компетентни да се произнесат по съществуващото на спора, не биха могли да осигурят на кредитора съдебната защита, на която той има право, във фазата на производството, водеща до постановяване на крайното решение. От друга страна, би била засегната компетентността на посочените съдилища, която се основава на разпоредбите на Регламент № 44/2001, ако кредиторът трябва да се обърне към съдилищата на друга държава членка, за да подаде молба за налагане на обезпечителен заповест или възбрана, при положение че с основание би желал да подаде посочената молба пред съда, компетентен да се произнесе по съществуващото на спора.

78. Следователно предвид съдебната практика относно запазването на полезното действие на Регламент № 44/2001 смятам, че норма на сезираната държава членка като член 929, параграф 2 от ZPO не следва да бъде прилагана при изпълнението на решения за налагане на обезпечителен заповест или възбрана, постановени в други държави членки.

30 Вж. решение от 27 април 2004 г., Turner (C-159/02, EU:C:2004:228, т. 29 и 30).

31 Вж. решение от 10 февруари 2009 г., Allianz и Generali Assicurazioni Generali (C-185/07, EU:C:2009:69, т. 31).

32 Съгласно член 31 от Регламент № 44/2001 пред съдилищата на държава членка могат да бъдат заявени временни или охранителни мерки, предвидени в нейното законодателство, дори ако съгласно този регламент съд на друга държава членка е компетентен да се произнесе по съществуващото на делото.

33 Във всеки случай би ставало дума за нова молба, която се основава на актуалните обстоятелства и която ще бъде разглеждана отново от съдебните органи на друга държава членка. Освен това биха могли да бъдат искани единствено мерките, предвидени в законодателството на посочената държава членка. В допълнение кредиторът би бил длъжен да следва производството, установено от правото на посочената държава членка. В това отношение следва да се отбележи, че в държавите членки, които са страни по Брюкселската конвенция, правилата относно националните обезпечителни производства се различават в по-голяма степен от тези относно производствата по същество. Вж. в този смисъл решение от 6 юни 2002 г., Italian Leather (C-80/00, EU:C:2002:342, т. 42).

3) Междинно заключение

79. Бих искал да припомня, че от посоченото по-горе следва, че разпоредба като член 929, параграф 2 от ZPO не би могла да бъде квалифицирана като норма относно същинското изпълнение на чуждестранни решения при действието на Регламент № 44/2001³⁴.

80. Дори да се приеме, че посочената разпоредба трябва да бъде квалифицирана като норма относно същинското изпълнение от *lex fori* на сезираната държава членка, тя не би могла да бъде приложена при изпълнението на чуждестранни решения в Германия, доколкото би накърнила полезното действие на посочения регламент.

81. При това според мен логиката на и последиците от прилагането на съдебната практика относно запазването на полезното действие на Регламент № 44/2001 напомнят разрешението, възприето неотдавна от Съда в практиката му по Регламент (ЕС) № 650/2012³⁵. От посочената съдебна практика следва, че квалификацията на националните разпоредби за целите на тяхното прилагане в положения, попадащи в приложното поле на Регламент № 650/2012, не би могла да възпрепятства осъществяването на целите на посочения регламент, както и полезното действие на неговите разпоредби³⁶. Следователно полезното действие на акт от правото на Съюза, който се отнася до съдебното сътрудничество по граждански дела, би могло да има отражение върху дадената за целите на прилагането на посочения акт самостоятелна квалификация на националните разпоредби, попадащи в приложното му поле. В същата линия на разсъждения член 929, параграф 2 от ZPO също не би трябвало да бъде квалифициран като норма относно същинското изпълнение, доколкото би могъл да засегне полезното действие на Регламент № 44/2001.

4. По отражението върху предходните съображения на факта, че производството за екзекватура е премахнато при действието на Регламент № 1215/2012

82. Преюдициалното запитване по настоящото дело се отнася единствено до Регламент № 44/2001. Въпреки това запитващата юрисдикция смята, че настоящият преюдициален въпрос се поставя по същия начин и във връзка с Регламент № 1215/2012. Освен това страните също са се позовали на посочения регламент в представените в съдебното заседание устни становища.

83. В това отношение считам, че доводите, изведени от Регламент № 1215/2012, не биха могли да поставят под съмнение изложените по-горе съображения.

³⁴ Вж. точки 33—59 от настоящото заключение.

³⁵ Регламент на Европейския парламент и на Съвета от 4 юли 2012 година относно компетентността, приложимото право, признаването и изпълнението на решения и приемането и изпълнението на автентични актове в областта на наследяването и относно създаването на европейско удостоверение за наследство (ОВ L 201, 2012 г., стр. 107).

³⁶ Вж. решение от 1 март 2018 г., *Mahnkopf* (C-558/16, EU:C:2018:138). Вж. и моето заключение по дело *Mahnkopf* (C-558/16, EU:C:2017:965, т. 101 и 102). В този смисъл вж. също решение от 12 октомври 2017 г., *Kubicka* (C-218/16, EU:C:2017:755, т. 56).

84. На първо място, макар Регламент № 44/2001 да не урежда изрично въпроса за ролята на *lex fori* на сезираната държава членка при изпълнението на чуждестранни решения, в член 41, параграф 1 от Регламент № 1215/2012 се предвижда по-специално че чуждестранните съдебни решения се изпълняват в сезираната държава членка *при същите условия* като постановено в последната решение³⁷.

85. Въпреки това, независимо от факта, че производството за екзекватура е премахнато при действието на Регламент № 1215/2012, разграничението между изпълнителната сила и същинското изпълнение, уредено от *lex fori* на сезираната държава членка, е запазено от законодателя на Съюза в рамките на посочения регламент³⁸.

86. Това е и тълкуването, възприето от германското правителство, което, макар да стига до различни изводи, констатира, че член 41, параграф 1, второ изречение от Регламент № 1215/2012 прогласява принципите, прилагани при действието на Регламент № 44/2001. Освен това някои автори считат, че посочената разпоредба на Регламент № 1215/2012 кодифицира принципите, прогласени от Съда в неговата практика относно Регламент № 44/2001³⁹.

87. Следователно няма основание да се приеме, че влизането в сила на Регламент № 1215/2012 би могло да се отрази на квалификацията на разпоредба като член 929, параграф 2 от ZPO.

88. На второ място, считам, че при действието на Регламент № 1215/2012 проблемът за безизходното положение, до което води прилагането на национална разпоредба като член 929, параграф 2 от ZPO като норма на сезираната държава членка, би се поставил по същия начин. Поради това съдебната практика относно запазването на полезното действие на системата на Регламент № 1215/2012 също би намерила приложение⁴⁰.

89. Поради това считам, че нито съображенията относно премахването на екзекватурата, нито тези относно въвеждането на разпоредба като член 41, параграф 1 от Регламент № 1215/2012, могат да обосноват тезата, че при действието на Регламент № 44/2001 разпоредба като член 929, параграф 2 от ZPO би могла да бъде приложена при изпълнение на чуждестранни решения в Германия.

37 Впрочем в доктрината се поддържа, че изразът „същите условия“, употребен в член 41, параграф 1 от посочения регламент, не се отнася единствено до ролята на *lex fori*, а установява и принципа за недопускане на дискриминация на чуждестранни решения. Вж. в този смисъл *Grzegorzcyk*, P. *Wykonywanie w Polsce orzeczeń pochodzących z państw członkowskich Unii Europejskiej objętych reżimem automatycznej wykonalności* — In: *Marciniak*, A. (ed.). *Egzekucja sądowa w świetle przepisów z zakresu międzynarodowego postępowania cywilnego*. Currenda, Sopot 2015, p. 142. Впрочем изразът „същите условия“ е употребен и в член 47, параграф 2 от Регламент № 2201/2003. В решение от 1 юли 2010 г., *Povse* (C-211/10 PPU, EU:C:2010:400), Съдът приема, че този израз трябва да се тълкува стриктно. Според Съда той не би могло да се отнася единствено до процесуалните правила, съгласно които трябва да протече изпълнението. Освен това този израз в никакъв случай не може да съставлява основание по същество за противопоставяне на съответното решение поради факта, че обстоятелствата са се променили след неговото приемане. Следователно изтъкнатият мотив се основава на същата логика както член 929, параграф 2 от ZPO, а именно, както смятат запитващата юрисдикция и германското правителство, да се попречи на изпълнението поради потенциална промяна на обстоятелствата.

38 Вж. в този смисъл *Cuniberti*, G., *Rueda*, I. *European Commentaries on Private International Law*. vol. I, *Brussels Ibis Regulation*, *Magnus*, U. et *Mankowski*, P. (ed.), Otto Schmidt, Cologne 2016, p. 846; *Hartley*, T. *Civil Jurisdiction and Judgments in Europe*. The Brussels I Regulation, the Lugano Convention, and the Hague Choice of Court Convention. Oxford University Press, Oxford 2017, p. 302; *Kramer*, X. *Cross-Border Enforcement and the Brussels I-bis Regulation: Towards a New Balance between Mutual Trust and National Control over Fundamental Rights*. — *Netherlands International Law Review*, 2013, No. 60(3), p. 360; *Nuyts*, A. *La refonte du règlement Bruxelles I*. —, *Revue critique de droit international privé*, 2013, No. 1, p. 1. sq., p. 15.

39 *Kramer*, X., *op. cit.*, p. 360.

40 Вж. точки 73—77 от настоящото заключение.

90. В заключение, разпоредба, която, първо, не се отнася до изпълнението на чуждестранно решение, а по-скоро до производството за екзекватура⁴¹, и чието прилагане при изпълнението, второ, накърнява полезното действие на системата на Регламент № 44/2001, не представлява норма от *lex fori* на сезираната държава членка в областта на изпълнението⁴². Изводите от анализа на Регламент № 1215/2012 не биха могли да поставят под съмнение тези съображения. Посоченият регламент не променя нито логиката, нито принципите, които уреждат границите на прилагането на *lex fori* на сезираната държава членка.

VI. Заключение

91. С оглед на изложените по-горе съображения предлагам на Съда да отговори на поставения от *Bundesgerichtshof* (Федерален върховен съд, Германия) преюдициален въпрос по следния начин:

„Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, и по-специално член 38, параграф 1 от него, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска разпоредба от правото на сезираната държава членка като разглежданата в главното производство, която предвижда срок за подаване на молба за изпълнение на решение за налагане на обезпечителен заповест или възбрана, да се прилага при същинското изпълнение на решение за налагане на обезпечителен заповест или възбрана, постановено в друга държава членка“.

⁴¹ Вж. точки 33—59 от настоящото заключение.

⁴² Вж. точки 75—77 от настоящото заключение.